

чака, идеята е позната: отъ даденитѣ въ часть първа понятия за тоя разказъ, вие сте се убѣдили, както иска да ви докаже поетътъ, че богатството, откраднатия трудъ, не е една социална добродѣтель и, най-сетнѣ, то води въ лудницата. Съпоставянето на онеправдания трудъ съ развилнѣлата се експлоатация, съпоставката на два противоположни общественни мира въ лицето на Киръ Михалаки и Ченгелка —, словесната борба, която водятъ двамата герои, различнитѣ интереси, които говорятъ задъ думитѣ имъ, баснословната алчностъ на Киръ Михалаки и крайната наивностъ на едно сѣмейство, убито и въ своето човѣшко достоинство отъ чрѣзмѣрна гавра надъ неговитѣ чувства —, всичко това вие четете изъ редоветѣ на „Това ви чака“ и очакватѣ неизбежниятъ край.

Докато дочакате този край, вие е дадена възможность да трѣпти вашата симпатия къмъ единъ субектъ, който е окошарищенъ отъ социалната мизерия, и отъ друга страна — да се смѣете или да ненавиждате другъ единъ субектъ, въ когото сж прибрани отрицателнитѣ страни на човѣшкитѣ отношения.

Киръ Михалаки е господарь надъ труда на раята, затова той трѣбва да бжде прѣдставенъ съ инстинкта на епохата и съ трагизмътъ на неговата сждба. Въ този меркантиленъ вѣкъ, „паритѣ сж умъ, паритѣ сж чувство, паритѣ сж животъ, паритѣ сж Богъ. За пари Геновичъ е станалъ шпионинъ, Найденовъ мекере, а Михайловски подлець... Но отъ всичкитѣ тие златни телци, достоенъ за нашата дълбока почитъ и за нашето високо внимание е Киръ Михалаки“. Защото „неговата урисница е обща за всичкитѣ „велики“ хора, неговата сждба е по-трагична и отъ донъ-Кихотовата“.

Поетътъ ви подсѣща, че тая „сждба“, естествено, не е лична, или че тая лична сждба въ сщщность е едно социално явление.